

ПРОЛОГ

Ана припаркувалася в одній із затишних вуличок Подолу, які одразу навіювали спогади призабутих студентських років, точніше лише одного року з невеличким хвостиком — на більше їй не вистачило. За час їхньої розлуки Воздвиженка тільки розквітла: палітра кольорових фасадів грала різнобарвними тонами, нагадуючи казкові будиночки з шоколаду, карамелі та мармеладу, так і манячи скуштувати їх на смак.

Дивно, що в благодійного фонду, нехай і дуже популярного останнім часом, стільки коштів, щоб утримувати офіс в такому місці. Проте, може, справа у потребі дотримуватися відповідного статусу. Цікаво буде познайомитися з ними ближче, подивитися, чим вони займаються насправді, а то рекламний буклет вже надто ідеальний: допомога діткам з особливими потребами адаптуватися до життя у соціумі, забезпечення лікування та реабілітації, пошук менторів для здійснення дитячих мрій. Спочатку, Ана навідріз відмовилася від пропозиції Макса взятися за серію роликів на замовлення благодійного фонду — не для неї це, проте, дізнавшись, *чим саме* він займається, вирішила таки спробувати.

Офіс Child smile знаходився в карамельному будинку якраз на початку вулички, судячи з мінімалістичної таблички при вході. Ана штовхнула важкі скляні двері з зацікавленням розглядаючи величезне фое, де змішувалися мармур та до блиску начищене скло.

— Доброго дня! — звернулася дівчина до трохи заспаного охоронця. — Я на зустріч у Child smile.

— Хто ви? — одразу поцікавився чоловік у формі, повертаючись до виконання своїх обов'язків.

— Ана Левчин.

— Так, все гаразд, проходите, — без додаткових запитань пропустив охоронець. — Підіймайтеся на ліфті на четвертий поверх, Вас зустрінуть.

На четвертий поверх і ліфт? Ана посміхнулася про себе, але таки викликала новенький ліфт, немов створений спеціально для селфі.

— Ана Олексіївна? — одразу підійшла приємна брюнетка Олена, судячи з бейджика.

— Так, це я.

— Дуже раді вітати Вас в нашому офісі! — розсипалася в люб'язностях секретарка. — Перепрошую, але, на жаль, вам доведеться дещо зачекати: незаплановані переговори з нашим спонсором.

— Нічого, я зачекаю, — Ана привикла до таких форс-мажорів при зустрічах, тому на кожен мітінг виділяла на годину більше часу, щоб не руйнувати подальші плани.

— Чай? Кава? — запропонувала Олена, жестом пропонуючи розміститися на шикарному шкіряному дивані серед зелених пальм — можна поставити тверду п'ятірку за затишок та атмосферність.

— Просто воду, будь ласка, — занурилася Ана у приємну прохолодну м'якість меблів, витягуючи звичним рухом смартфон.

Не встигла вона відкрити й одне повідомлення, як якесь маленьке торнадо ледь не врізалося їй в ноги. Це була мініатюрна кучерява дівчинка з розпатланим волоссям кольору сонця й великими зеленими очима, які уважно розглядали незнайому тьотю.

— Привіт! — Ана одразу відклала телефон, звернувши всю увагу на маленьке чудо в рожевій сукенці у квіточки.

У відповідь дівчинка лиш помахала ручкою, підозріло розглядаючи Ану.

— Ти дуже красива, ти знаєш? — спробувала завести розмову з маленьким чудом дівчина.

Дівчинка кивнула головою, задоволено посміхнувшись.

— Я Ана, а ти?

— Анастасія, — гордо відповіло чудо, забираючи солодкий кулачок від ротика.

— Дуже гарно, — посміхнулася Ана: дівчинка була просто милим янголятком. — Можна тебе Настя називати?

— Мене так тільки мама називає, — ображено закопилила губку дівчинка.

— А решта як? — стримуючи сміх, продовжила Ана: така маленька, а вже так впевнено розмовляє, може пояснити й навіть на місці поставити за потреби — у цьому дівчина чомусь не сумнівалася.

— Ана, — задоволено заявила дівчинка, — як тебе.

— Ухти! — награно повірила Ана, бачачи, що маленька дуже хоче їй сподобатися. — Хочеш, я тобі щось почитаю? — на столику лежало кілька збірників казок, якими гріх було не скористатися.

Дівчинка задоволено кивнула головою й, трохи соромлячись, спитала:

— А можна тобі на коліна сісти?

— Звісно! — Ана усміхнулася, садячи рожеве диво на свою ретельно випрасувану бірюзову сукню: ну і що, що трохи помнеться? — Яку ти хочеш книжечку?

— «Крижане серце»! — без вагань заявила маленька.

— Ан, а де твої батьки? — таки вирішила запитати дівчина, переживаючи, чи хтось не розшукує активно це маленьке чудо, яке так мило влаштувалося на її колінах.

— Тато зайнятий, я його чекаю.

— А мама?

— Мама нема... — якимось надто сумно відповіла дівчинка й Ані одразу стало ніяково.

— Будемо читати? — Ана розгорнула книгу, з задоволенням відзначивши як щасливо засвітилися очі маленької.

— Тааа! — з нетерпінням заплескала у долоньки дівчинка.

— «В одній далекій-далекій країні, що знаходилась на півночі...», — авторською інтонацією почала Ана — вона любила читати казки: спочатку своїм молодшим кузенам, а потім і племінникам.

— Таточку!!! — зірвалася маленька з колін й побігла до чоловіка, який тільки-но вийшов з конференц-залу, перш ніж Ана встигла її зупинити.

— Як поживає моя маленька Ана? — поцікавився чоловік якимось надто знайомим голосом, обнімаючи дівчинку.

— Чудово, татко! — задоволено відповіла маленька, що було зовсім не схоже на неї: зазвичай вона сумувала й скаржилася, що ніхто нею не займається. — Ходи, покажу тобі! — потягнула чоловіка в сторону фое. — Тут тьотя мені книжку читала і вона теж Ана, уявляєш?

Адріан нервово ковтнув, підходячи до дивана: крім доньки, він знав лише одну Ану...

— Привіт, — стурбовано видихнув він, дивлячись в її красиві мєдові очі, в яких панувало збентежене нерозуміння.

— Привіт, — відповіла Ана, таки змусивши себе подивитися в очі своєму привиду. Вона перевела погляд з нього на маленьке чудо, дивуючись як одразу не зауважила тієї разуючої схожості...

Дівчинка підійшла впритул до Ани, задоволено посміхаючись:

— Будемо далі читати?

Напружену мовчанку перервала Олена, яка якраз підійшла:

— Ана Олексіївна, можете проходити в зал конференцій, на Вас чекають.

— Дякую, — стримано відповіла Ана, збираючись рушати слідом.

— Ти вже йдеш? — розчаровано спитало маленьке диво.

Ана легенько присіла поруч з дівчинкою, яка одразу припала їй до серця:

— Вибач, маленька. Маю справи, які не можуть чекати. Іншим разом дочитаємо, гаразд?

— Ну добре, — трохи ображено накопили губки дівчинка. — Поцілуеш мене на прощання?

Ана трохи здивувалася такій просьбі маленької, але, помітивши схвальний кивок Адріана, таки легко торкнулася губами її золотистого волосся. Маленька розквітла щасливою посмішкою й побігла назад до тата.

— Бувай! — кинула Ана, бажаючи швидше перейти до справ у кабінеті, поки вона ще тримала себе в руках: несподівана зустріч з донькою Адріана та самим колишнім, здавалося, ось-ось може вибити землю з-під ніг і зірвати всі маски, які вона ретельно накладала роками...

РОЗДІЛ 1

Ана востаннє подивилася в дзеркало — цілком задовільний вигляд, щоб зустрітися з демонами минулого. Хіба, ще трохи блиску губам додати, а то матовою помадою вже нікого не здивуєш. Легкі тіні, об'ємні ледь закручені вії, акуратна укладка — красуня. Ана була явно задоволена собою, а її легка червона сукня з перехресними бретелями, які додавали акценту грудям з вшитим пушапом та відкривали частину спини, тільки додавали їй впевненості разом з елегантними шпильчастими босоніжками. Ненависть до червоного залишилася в далекому минулому: вона подивилася під іншим кутом зору на цей колір, вчасно зрозумівши, що він просто ідеально підходить до її темно-каштанового волосся, відтінок якого вона вміло підредагувала.

Може, трохи надто святково як для вечірки випускників на честь чергового ювілею школи, але чому б ні? Так виглядає нова Ана й ховатися в юрбі непоказною дівчинкою вона явно не збирається більше. Навчалася, розібралася зі всім, позбулася своїх комплексів — нехай на це й пішло чимало часу й зусиль. Регулярна психотерапія й кардинальна зміна середовища зробили свою справу — вона нарешті стала *тією, ким завжди хотіла бути*, просто через незрозумілий страх ховала цю Ану далеко в собі. Прийшлося попрацювати зі своїми страхами та переконати нарешті затихнути свою надто балакучу совість, але результат змін дівчину більш ніж влаштував.

Проте певний острах майбутньої вечірки залишався: все-таки за усі ці роки Ана так і не зустрічалася з Роксою, Данею чи Адріаном... Звісно, подумки вона не раз уявляла собі цю зустріч у різних відтинках та сценаріях, проте реальність — зовсім інше. Хотілось би обійтися без випадкових нервових зривів та істерик, які б добряче зіпсували її новий образ.

«*Впевненість!*» — нагадала собі Ана, виходячи зі своєї автівки.

Цей біленький лексус, який вона придбала собі на ці пів року, поки буде в Україні, був її особистою гордістю. Сам факт, що вона могла легко дозволити собі таку покупку приємно грів душу. На щастя, часи, коли вона надавала перевагу доланню відстаней пішки, щоб не витратити зайвих грошей, залишилися далеко позаду. Від хорошого, навіть за мірками американського суспільства, заробітку, Ана не стала необдуманно витрачати його на всілякі примхи, а радше здійснювала давні мрії. Вона багато подорожувала, набираючись натхнення, подарувала кілька хороших пакетних турів своїм батькам — давно їм пора відпочити від щоденної

суєти, профінансувала ремонт маминої мрії — від нового житла вони навідріз відмовились. Власне авто такого класу було її мрією: в Штатах вона одразу здобула права, насолоджуючись на повну свободою пересування по швидкісних хайвеях спочатку на старенькому шевроле поступово пересідаючи на новеньке ауді. По приїзду в Україну їй одразу приглянувся цей лексус, хоч і не першого вжитку, проте в ідеальному стані — якраз те, що потрібно на пів року: і так потім продати прийдеться, не тягнути ж його за собою.

З ресторану долинала неголосна музика: схоже, свято якраз починалося. Ана набрала в груди повітря й потягнула двері на себе. Зал був майже заповнений — як це не дивно, більшість прийшли вчасно. Ана швидко поглядом оглянула столи й віднайшла потрібний.

— Привіт всім! — дзвінко привіталася, перекикуючи музику.

— Ого! Ана це ти? — здивувався Стас, поспішаючи обійняти давню подругу.

— А хто ж іще? — задоволено всміхнулася дівчина: ефект видався саме таким, як вона очікувала.

— Виглядаєш просто супер! — не втримався від компліменту Стас, який поглядами підтвердили чи не всі особи чоловічої статі за столом. — Сідай, — галантно відсунув стілець хлопець, якого Ана одразу нагородила вдячною усмішкою.

«Що ж непоганий початок!» — задоволено відзначила про себе Ана. Хтось свердлив її цікавим поглядом — це був Даня, який за іронією сидів мало не навпроти неї. Вона злегка кивнула йому, привітавшись, і легко усміхнулася, одразу повернувшись до Стаса, який виявляв неабияку цікавість до її персони. Він одразу почав засипати її запитаннями, проте, зауваживши обручку на його правій руці, Ана одразу почала відповідати більш сухо: жодних стосунків з одруженими чоловіками, навіть на одну ніч — це було одне з її небагатьох залізних правил, яких вона невпинно дотримувалася.

Ана поглядом шукала Роксу, проте та, схоже, вирішила проігнорувати запрошення на цю вечірку — мабуть, недостатня підстава для її уваги та зайвої поїздки до рідного міста. Що ж, шкода. Цікаво було б таки подивитися їй в очі не тим нещасним поглядом, яким вона попросалася з кращою подругою, а впевненим й переможним. Від думок Ану відволікла загальна розмова за столом — починалося обговорення життєвих шляхів та успіхів кожного. Все було доволі банально й передбачувано:

колишні однокласники почали вихвалитися своїми не вельми цікавими для дівчини проектами у сфері високих технологій, порівнюючи своїх керівників, різницю у зарплатах у кількох десятках баксів та приправляли все те купою незрозумілого програмістського сленгу — нудьга нудьгою. Кодів та алгоритмів Ана зі школи не любила, не розуміючи як її творчу особистість закинуло у це середовище поціновувачів точних наук.

— Ан, а ти чим займаєшся? Бізнес-аналіз? — дійшла черга й до дівчини.

— Та ні, — з усмішкою заперечила Ана. — Я пишу сценарії для Нетфліксу.

— Воу! Ти серйозно?! — почулося зі сторін. — Як ти туди потрапила?

Ана знизала плечима:

— Закінчила Нью-йоркську академію кінематографа, надсилала свої пропозиції у різні компанії й ось Netflix вирішив мене взяти, — заявила з легкістю дівчина, так немовби це якась цілком буденна справа, задоволено відзначаючи захопливо-заздрісні погляди любителів покодити. Хто ж не любить позалипати у якійсь видуманій реальності, а знати когось, хто долучається до її створення — взагалі потаємне бажання майже кожного.

— Дуже круто! Чесно кажучи, аж ніяк не очікував такого від тебе, — приєднався до коментарів Стас, майже прошепотівши це дівчині, коли загальна розмова повернула в інше річище.

— А що ти очікував? — не втрималася від цікавості Ана.

— Ну... — зам'явся хлопець, — сім'я і якийсь інтернет-маркетинг, — невпевнено пробурмотів.

— Як бачиш, не зовсім те, — посміхнулася Ана, з задоволенням відзначивши, що, схоже їй таки вдалося розірвати власні бар'єрні стереотипи, які заважали їй повністю реалізовувати свій потенціал. Ще вісім років тому, вона з радістю б погодилася зі Стасовим описом її майбутнього, проте зараз цей варіант здавався їй не більше, ніж сірим повсякденням: *вона хотіла більшого.*

— Потанцюємо? — з ентузіазмом запропонував хлопець.

Ана не встигла придумати якусь доречну відповідь: вся її увага зосередилася на Роксі, яка якраз з'явилася у дверях. Вона виглядала, м'яко кажучи не дуже: від тієї життєрадісної блондинки, яка вражала всіх своїм інтелектом та якоюсь магічною енергією, яка діяла здебільшого на

хлопців, особливо Аниних колишніх, залишилося небагато... Рокса набрала вагу й навіть вільна червона сукня — хто б сумнівався — не могла цього приховати. Її погляд немов згас, а обличчя віддавало накопиченою безпросвітною втомою. Не таку Роксу Ана запам'ятала тоді у тій проклятій спальні... Мимовільний жаль майже миттєво змінився задоволеною посмішкою: зараз вона явно має кращий за давню подругу вигляд і червоний їй більше личить, а, судячи з виразу обличчя Рокси, справи в неї аж ніяк не безхмарні.

Кілька хвилин Ана уважно прислухалася до розмов подруги: таки цікаво, чим вона дихає. Виявляється, вона заміжня й має трирічну донечку — хто б міг подумати щось таке про, здавалося б, кар'єристку Роксу. Закінчила якісь комп'ютерні науки, але так і не працювала — одразу в декрет. Щось розповідала з явно награним захопленням про прибутковий бізнес чоловіка, який всім її забезпечує, тож вона хіба для власного задоволення займається саморозвитком.

Проте усі ці балачки Рокси для Ани здавалися не більше ніж пустим звуком — вона бачила, що колишня подруга глибоко нещасна, нехай і пробує це маскувати під екстравертивною маскою, запиваючи черговим бокалом. Що ж — це її справа. Здогадка, що її чоловіком може бути саме Адріан таки промайнула в голові Ани, проте ніяких сердечних струн так і не зачепила — тренування психологічної стійкості давали своє. Дівчина злегка струснула головою, позбуваючись усіх думок про Роксу — вона таки перемогла її, а заздрісні погляди, які та невпинно кидала в її сторону, були тому найкращим підтвердженням. Ана задоволено посміхнулася у відповідь на її незрозумілу гримасу й таки погодилася на пропозицію Стаса потанцювати під незадоволений погляд Дані, якого вона не помітила.

В нього в принципі непогано виходило, якщо не зважати на його очевидні спроби притиснути її ближче до себе й немов випадково обляпати.

— Стас! — різко відсторонилася Ана. — Ти чого руки розпускаєш? — обурилася.

— Дозволиш? — почувся збоку холодний, до болю знайомий у всіх його відтінках голос.

— Звісно! — дівчина окинула розчарованого Стаса зневажливим поглядом, переходячи до нового партнера. — Дякую! — тихо прошепотіла Дані, закладаючи йому свої руки на шию, погойдуючись у ритмі романтичного повільного танцю.